

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 6/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Scud 12/2014 z 18. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 91/2015 z 31. mája 2017 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade; spolu aj

„sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Scud 12/2014 z 18. februára 2015 (ďalej len „namietaný rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 91/2015 z 31. mája 2017 (ďalej len „namietaný rozsudok najvyššieho súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 14. februára 2014 na krajskom súde sa sťažovateľ v 1. rade domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy, a síce rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „orgán verejnej správy“) sp. zn. 47416-2/2013-BA z 23. decembra 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy“), keď v uplatnenej žalobe namietal *„porušenie svojich subjektívnych práv v správnom konaní, predovšetkým z dôvodov nedostatočného zistenia skutkového stavu zo strany orgánu verejnej správy, porušenia zásady dvojinstančnosti administratívneho konania, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, nevydania rozhodnutia zo strany orgánu verejnej správy v zákonnej lehote, porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, prejudikovania rozhodnutia orgánom verejnej správy, a to s podrobným odôvodnením a s odkazom na konkrétne skutočnosti“*. Uznesením krajského súdu z 26. januára 2015 bol do konania pribratý sťažovateľ v 2. rade.

3. Namietaným rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľa v 1. rade zamietnutá a vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade bolo napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy zrušené a vec vrátená orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. O odvolaniach sťažovateľa v 1. rade a orgánu verejnej správy bolo rozhodnuté namietaným rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby sťažovateľa v 1. rade prvostupňové rozhodnutie potvrdil a v časti zrušenia rozhodnutia orgánu verejnej správy a vrátenia veci orgánu verejnej správy na ďalšie konanie prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že konanie zastavil.

4. V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovatelia podrobne citujú ustanovenia relevantných právnych predpisov aplikovaných v ich právnej veci konajúcimi súdmi, pričom namietajú porušenie svojich označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj im predchádzajúcimi postupmi.

5. V rámci podrobnej argumentácie prezentujú sťažovatelia výhrady týkajúce sa namietaného rozsudku najvyššieho súdu, pričom uvádzajú: *«Sťažovatelia prioritne poukazujú na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžo 90/2015 zo dňa 14.12.2016 v skutkovo obdobnej a právne totožnej veci, v zmysle ktorého pobočka Sociálnej poisťovne ani Sociálna poisťovňa, ústredie nemali právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám v rovnakom postavení, v akom sa nachádzajú sťažovatelia. Vzhľadom na to neprichádza do úvahy iná možnosť, ako zrušenie rozhodnutia pobočky Sociálnej poisťovne a rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie, nakoľko tieto sú vydané bez opory v zákone a možno ich označiť za tzv. nulitné, resp. ničotné právne akty („pakty“).»*

6. Sťažovatelia pokračujú vo svojej argumentácii a poukazujú na ďalšie špecifikované rozhodnutia najvyššieho súdu, podľa ich názoru smerodajné pre ich právnu vec, ktoré však podľa vyjadrenia sťažovateľov neboli konajúcimi súdmi zohľadnené, a to i napriek tomu, že sa vzťahujú na prípady analogické s ich právnou vecou. Podľa ich názoru *„týmto spôsobom dochádza k zjavnému porušovaniu práva sťažovateľov na tzv. predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, resp. právnej istoty“*.

7. Sťažovatelia v podanej sťažnosti predkladajú aj námietky týkajúce sa otázky dokazovania, kde dôvodia: *«Z napadnutých rozhodnutí Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu SR vyplývajú výhrady k tomu, že samotní sťažovatelia boli vo vzťahu k zisťovaniu skutočného stavu veci v administratívnom konaní „málo činní“ a tak v administratívnom konaní, ako aj v konaní pred súdom nepredložili dôkazy, potrebné na preukázanie ich argumentácie. Všeobecné súdy teda v rozpore s právnou úpravou preniesli na sťažovateľov ako účastníkov administratívneho konania dôkaznú povinnosť na preukázanie okolností, ktoré sú pre správny orgán dôležité pre meritórne a náležité*

rozhodnutie vo veci samej. Navyše aj na skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania pred prvostupňovým správnyim orgánom.»

8. Sťažovatelia rozhodnutiam a postupom oboch konajúcich súdov ďalej vytykajú, že pri rozhodovaní nebola súdmi zohľadnená namietaná okolnosť, a síce že orgán verejnej správy vopred prejudikoval svoje rozhodnutie, keď podľa tvrdenia sťažovateľov „*Sociálna poisťovňa, ústredie už vopred (pred vykonaním kontroly u sťažovateľa I) vedela o tom, že pristúpi k vydaniu rozhodnutia, ktorým potvrdí rozhodnutie svojej pobočky, nakoľko už v liste zo dňa 25.07.2013 oznámila poľskému orgánu sociálneho zabezpečenia (ZUS) obchodné mená, resp. mená a priezviská zamestnávateľov (medzi nimi sa nachádzal aj sťažovateľ I), u ktorých sa podľa názoru Sociálnej poisťovne, ústredie jedná o tzv. schránkové firmy.*“.

9. Sťažovatelia sú tiež toho názoru, že «*rozhodnutím Krajského súdu v Prešove a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR došlo taktiež k „akceptovaniu“ nezákonného retroaktívneho rozhodovania zo strany orgánu verejnej správy. Sociálna poisťovňa, ústredie je orgánom verejnej správy, ktorý môže konať iba v medziach zákona. Z tohto dôvodu je neprípustné, aby Sociálna poisťovňa, ústredie, resp. pobočka Sociálnej poisťovne vydala individuálny právny akt, ktorým rozhodne o právach účastníka administratívneho konania späťne k inému dátumu než je dátum jeho vydania .».*

10. Porušenie svojich označených práv vidia sťažovatelia aj v skutočnosti, že krajský súd a ani najvyšší súd nevyhodnotil pri svojom rozhodovaní ako dôvodné v žalobe uplatnené námietky o nedodržaní zákonnej lehoty pre vydanie rozhodnutia v administratívnom konaní určenej § 210 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších právnych predpisov. Obdobné stanovisko prezentujú sťažovatelia aj vo vzťahu k ďalšej okolnosti, a síce že konajúce súdy neuznali v žalobe prezentovanú argumentáciu o nezákonnosti kontroly vykonanej orgánom verejnej správy.

11. Sťažovatelia napokon dôvodia porušením princípu rovnakého zaobchádzania, kde uvádzajú túto argumentáciu: „*Sťažovateľ I totiž zamestnáva viacero zamestnancov – občanov Poľskej republiky, vo vzťahu ku ktorým pri existencii rovnakých podmienok*

príslušná pobočka Sociálnej poisťovne nerozhodla o tom, že nepodliehajú slovenskej legislatíve, a to len z dôvodu vydania formulára PD A1 (doklad preukazujúci skutočnosť, že zamestnanec podlieha slovenskej legislatíve) týmto ostatným zamestnancom.“

12. Na základe uvedeného sťažovateľa ústavnému súdu navrhujú, aby o ich sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom a namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom, označené rozhodnutia zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, priznal sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, a to každému z nich, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

13. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť tak možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

16. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecného súdu, na ktorých tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd nie je poverený zastupovaním všeobecných súdov, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno hovoriť v prípadoch, keď sa všeobecný súd natoľko odchýli od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprie ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Sťažovatelia v sťažnosti dôvodí porušením svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom a namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

18. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená princípe subsidiarity. V zmysle uvedeného princípu platí, že pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody len za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje inú účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). V prípade namietaného rozsudku krajského súdu disponovali sťažovatelia účinným prostriedkom nápravy, a síce odvolaním, ktoré bolo zo strany účastníkov konania aj uplatnené. Právomoc rozhodnúť o uplatnenom odvolaní bola príslušnou právnou úpravou zverená do rúk nadriadeného súdu – najvyššieho súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu zaoberať sa namietaným porušením označených práv vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v označenej časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Článok 46 ods. 2 ústavy je vo svojej podstate lex specialis vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, vzťahujúci sa na prípady rozhodovania orgánov verejnej správy. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Uplatnenie práva na prístup k súdu sa vymedzuje podmienkami ustanovenými zákonom. Ak fyzická alebo právnická osoba splní podmienky ustanovené zákonom, súd je povinný umožniť

takejto osobe stať sa účastníkom konania disponujúcim jednotlivými procesnými oprávneniami a povinnosťami, ktoré mu z takéhoto postavenia vyplývajú. Z uvedeného výkladu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy vyplýva, že účastníctvo v konaní pred správnym súdom vyžaduje splnenie predpokladov ustanovených zákonom. Označené predpoklady skúma správny súd predovšetkým z procesného hľadiska, ide najmä o preskúmanie toho, či žaloba bola podaná včas, či bola podaná oprávnenou osobou a či smeruje proti rozhodnutiu, ktorého preskúmanie patrí do právomoci správneho súdu.

20. Najvyšší súd v relevantnej časti namietaného rozsudku vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade uviedol: „Aj napriek tomu, že krajský súd pána [REDAKOVANÉ] označoval ako žalobcu v 2. rade s poukazom na to, že na návrh pripustil jeho vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ide stále o pribratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O.s.p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné. Pribratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. Pán [REDAKOVANÉ], krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade (ktoré označenie však odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nemenil), bol do konania len pribratý uznesením krajského súdu a je potrebné na neho aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmal rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pánovi [REDAKOVANÉ], ktorý žalobu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť, lebo pán [REDAKOVANÉ] žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodal.“

21. Z citovaného odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v 2. rade žalobu o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy nepodal, mal len postavenie pribratej osoby, a preto krajský súd konanie vo vzťahu k nemu zastavil. Je na prvý pohľad bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že najvyšší súd postupoval správne, ak sa odvolaním sťažovateľa v 2. rade v merite veci nezaoberal a namietaný rozsudok

krajského súdu vo výroku o zastavení konania potvrdil. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v 2. rade vo vzťahu k namietanému porušeniu označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom namietaným rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. V relevantnej časti namietaného rozsudku najvyššieho súdu odvolací súd vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade uviedol: *«Predmetom preskúmania v danej právnej veci je rozhodnutie žalovanej, ktorým s poukazom na ustanovenie § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení potvrdila rozhodnutie pobočky, že žalobcovi v 2. rade ako zamestnancovi žalobcu v 1. rade od 1. júna 2011 do 31. augusta 2011 nevzniklo povinné poistenie. Odvolací súd sa s názorom krajského súdu, že napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu stotožnil. Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Krajský súd v rozhodnutí správne konštatoval, že povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti by v rozsahu, v akom ho žalobca v 1. rade zaplatil bez právneho dôvodu, bolo vrátené s poukazom na §145 zákona č. 461/2003 Z.z. Záver krajského súdu, že žalobca v I. rade aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach nebol, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR. sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011. podľa ktorého: „Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho*

konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť, námietku žalobcu v I. rade, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu v I. rade, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca v I. rade argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Navyše, na uvedené argumenty žalobcu v I. rade nebolo možné prihliadnuť aj z dôvodu, že tieto žalobca v I. rade nenamietal riadne a včas v žalobách ale až v odvolacom konaní (§ 249 ods. 2 a § 250j ods. 1 O.s.p.)»

23. Po preskúmaní obsahu sťažnosti vo vzťahu k osobe sťažovateľa v I. rade a obsahu namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sa stotožňuje s citovaným záverom najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľ v I. rade v žalobe

o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy reálne namietal porušenie svojich subjektívnych práv iba vo vzťahu k nedodržaniu zákonnej lehoty na vydanie napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré ako také nemalo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vo zvyšnej časti sa žalobné námietky sťažovateľa v 1. rade reálne týkali iba práv jeho zamestnancov. Ako je to v odôvodnení odvolacieho súdu jasne uvedené, dôvodom pre zamietnutie žaloby sťažovateľa v 1. rade bol nedostatok jeho aktívnej hmotnoprávnej legitímácie. Z citovaného odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že sa najvyšší súd námietkami sťažovateľa v 1. rade obsiahnutými v odvolaní riadne zaoberal a dal na ne ústavne akceptovateľnú odpoveď. Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikuje sťažnosť sťažovateľa v 1. rade v časti námietok smerujúcich proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj odmietol.

24. Vzhľadom na všetky uvedené závery rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018